

DEÁK-SÁROSI LÁSZLÓ

Óda az 1956-os dokumentumfilm-felvételekről

*Félszáz s még tíz éve ezüstnitráton, a filmen,
 Gyúlékony kockán lobbannak az emberi árnyak.
 Nap szórt fényt bő kézzel a sok szem-szív kamerának
 Október közepén nyolc napra, az ősz aranyában.
 „Itt az idő” – eljött a palackpostán ez az érzés,
 Néma tanúként mozdulnak meg a vásznon a szemcsék.
 „Talpra magyar” – értjük már szájról Sinkovits Imrét.
 Látjuk, amit látott nagy költőnk szobra a téren,
 Bem s a ledöntött Sztálin: mily tengernyi az ember,
 Hogy válik nemzetként egyé újra tömegnép,
 S mint a szelíd szellőből lesz a vihar s a szabadság.
 Nem félt Pesten sem Buda utcáin kamerájuk:
 Zsigmondé, Szótsé, Badalé. Se Kovács, se Mikó nem
 Álltak, amíg dübörögve haladt a tömegnek az árja,
 Szemben az ávósok s oroszok puskája s a tankja.
 Láttatták, a vörös csillag mint porba zuhant le,
 S szívéből metszették elsőként ki a zászlón.
 Corvin-közben, ahol megszállók már menekültek.
 Majd nagy haddal megfordulva a mindre kilöttek.
 Őrzi pokolkó, míg lesz fény és ember a Földön,
 Hogy mozdulnak a szemcsék úgy, mint angyali szárnyak.
 Fénybe bevésve marad meg örökre a tény s az igazság,
 Tett a viláért: Népek Krisztusa ez, Magyarország!*

A József körút az Üllői út felé nézve a Baross utcai kereszteződésnél (Fotó: Fortepan / Pesti Srác 2)